

Kapitel 1 ön - Resan ÖN!

Hej! Jag heter Linnea. Och jag är 12 år. Jag är en glad och rolig tjej men ibland kan jag bli arg. Jag har långt lockigt mörkt hår och bruna ögon. Jag brukar alltid ha uppsatt hår. Jag är 151 cm lång och jag är ganska smal i kroppen.

Min familj består av: mamma Tina, pappa Olle, mina två syskon Emma och Josefin. De är båda 3 år. Mina intressen är att spela basket, fotboll, tennis, pingis. JAG ÄLSKAR SPORT! Jag gillar också att rita (min favorit färg är röd) Jag gillar att vara med kompisar, se på filmer, spela dator, sjunga, dansa, vara ute i naturen osv. Just det! Jag har glömt att berätta att jag ska åka på en resa. Vi ska vara borta ganska länge så det här behöver jag ta med mig.

Min packning

- Tandborste
- Tandkräm

- Tröjor, byxor, shorts, kjolar, klänningar, tjockare tröjor m.m
- Solkräm
- Hårborste
- Mobiltelefon + laddare
- Smink
- Smycken
- Shampoo
- balsam
- solglasögon
- Pengar
- Pass
- Gosedjur
- Bok
- Badkläder!
- Handuk
- Deodorant

Ja det var nog allt. Resan kommer att kosta 20 000 kr per person.

Nu är det 2 veckor kvar tills vi är framme. Min kompis Claire som är med mig på resan har långt svart hår och är lika gammal som jag, Hon är också lika lång som jag. Hon har ett syskon som är två år yngre än henne och han heter Elias. Hon har en mamma Mariana och en pappa Kristian.

Petra har ungefär samma intressen som jag. Hon gillar sport och att pyssla. Hon är en glad tjej men ibland kan hon bli arg eller irriterad.

Okej nu kan jag berätta vart vi ska åka. Fuerteventura! Fuerteventura är en ö som tillhör Spanien. Vi åker dit för att både mina och Petras föräldrar jobbar jämt och de har aldrig tid för oss då. Så då vill vi vara för oss själva och åka på en resa. Det ska bli väldigt kul att komma iväg! Och att bada och sola och göra en massa roliga saker.

Men vi behöver mer pengar. Vi behöver pengar för att annars räcker det inte till mat eller annat som man behöver betala för på båten. Så jag skrev ett brev hem till mina föräldrar.

MITT BREV

Hej mamma och pappa! Jag och Claire har det jättebra! På båten är det ganska mycket folk men det är okej. Jo jag ville be om mer pengar för de håller på att ta slut. Och maten var dyrare än vi trodde. Så vi skulle bli jätteglada om ni skickade pengar. Vi lovar att inte slösa de utan använda de på rätt sätt. På båten är det super kul! Det finns:

- Bollhav!
- Drinkar
- Sköna soffor

Och lite annat. Hoppas ni har det bra! Många kramar från Linnea och Claire!

Claire skrev också ett brev. Nu gick vi och postade de. Nu ska jag och Claire hoppa i bollhavet. Vi hade jättekul och hoppade väldigt länge! Efter en stund blev vi väldigt trötta och funderade på om vi skulle gå och lägga oss. Så vi gjorde det. Godnatt!

Kapitel 2 ön - Stormen

Nästa dag vaknade jag och Claire ganska tidigt. Precis när vi skulle klä på oss så ropade kaptenen i högtalarna:

- **ALLA MÅSTE GENAST SPRINGA TILL LIVBÅTARNA OCH SÄTTA PÅ SIG FLYTVÄSTAR! SKEPPET HÅLLER PÅ ATT SJUNKA!**

Alla människor sprang runt som galningar och skrek. Det blev kaos! Och jag fick panik! Min kropp darrade och jag kände mig jätterädd!

Jag och Claire klädde på oss och roffade åt oss våra ryggsäckar. Vi sprang längs korridoren och upp till kaptenen.

- Vad händer!? Håller vi på att sjunka! skrek Claire.

- Ja, sa kaptenen lite oroligt.

- Det verkar som att vi har blivit träffad av en blix!

Jag tittade snabbt ut i det lilla fönstret och såg att det var storm därute. Därute var det jättemycket regn och det bullrade och blixtrade! Claire blev rädd, jag förde med henne till livbåtarna och vi sprang och sprang för att försöka få tag i någon. Men vi fick inte tag i någon. Alla var proppfulla. Jag tittade ut i det blåa stora havet och såg en ganska stor tunna flyta på ytan. Claire och jag hoppade i vattnet och som tur var så flöt tunnan. När vi låg där i det iskalla vattnet så såg vi båten långsamt sjunka ner på botten.

- Vad ska vi göra nu!? sa Claire.

- Vi kan försöka ta oss i land på en ö, sa jag.

- Nej! Det är hopplöst, vi kommer aldrig hitta någon sa Claire.

Men trots Claires eviga tjat ville jag ändå försöka att hitta någon ö eller en strand som vi kunde ta oss i land på. Jag tittade runt omkring mig och såg skymten av någon slags strand ganska långt borta.

- Jag tror det är en ö där borta! Sa jag. Vi simmar dit.

- Okej, sa Claire lite darrigt på rösten.

Det var väldigt läskigt att simma till ön för jag var så rädd att det skulle komma en haj och ta mig! vi låg ju med benen i havet och sparkade. Och så blev vi väldigt trötta också. Men vi sparkade och försökte komma fram allt vi kunde.

Och När vi äntligen kom fram till ön så pustade vi ut och la oss på rygg.

- Vi klarade det! sa jag glatt.

- Ja det gjorde vi, sa Claire.

Jag tog av min rygg säck och kollade vad jag hade fått med mig, jag tog bara några saker så jag hoppas det var något bra:

- En vattenflaska
- Ett långt örngott
- 2 stora lakan
- En kastrull som jag hittade i köket
- En kniv
- Och En ficklampa

- Vi klarar nog att sova en natt på ön, sa jag.

- Ja sa Claire, vi fick ju tag i lakan och ett stort örngott.

Jag vände sedan blicken mot tunnan som vi hade simmat på och sa till Claire om vi skulle öppna den. Och hon tyckte att vi skulle göra det. När vi öppnade tunnan så låg till vår förvåning en påse med morötter där! De var lite sönder. Men vi blev så glada att vi hade mat så vi brydde oss inte!

- Vad bra! sa Claire. Nu har vi mat också!

- Hurra! sa jag.

Sen så gick vi runt på ön och kollade hur den såg ut. Det var väldigt mycket små gröna krabbor vid stranden så vi kallade ön för KRABBÖN. Det var ett bra namn tyckte vi. Det fanns också frukter på ön. T.ex. som: bananer och äpplen. Vi plockade några stycken och gick sedan tillbaka till våra grejer. När vi kom fram så åt vi av våra morötter och lite äpplen. Det smakade supergott! De var verkligen goda! Äpplena var väldigt syrliga och bananerna var söta och goda.

Sen så ville Claire gå och lägga sig. Så jag la det stora lakanet och det långa örngottet under en stor palm. De var lite blöta men det får duga i alla fall. Det dåliga var att vi inte hade något täcke så det var ganska kallt. Vi fyllde kudden med ormbunkar som vi hade hittat och sen så gick vi och la oss. Men jag sov inte så bra den natten. Jag hörde konstiga ljud och var jätterädd, men till slut så somnade jag och Claire.

Välkomna till krabbön!

Kapitel 3 ön – Upptäcktsfärden

För en stund sen så vaknade jag, men Claire sov fortfarande. Så jag väckte henne genom att skrika lite högt och då vakande hon.

- Du väckte mig! sa hon lite argt på rösten.
- Jag vet men vi måste skaffa något att äta. Jag är hungrig! Det är väl du med? Sa jag.
- Ja det är jag, jag går och fixar något att äta sa Claire.
- Okej men ta något annat än bananer och äpplen sa jag.
- Visst ska försöka sa Claire.

Under tiden gjorde jag upp en brasa med tändstickor och lite torr ved. Efter en stund kom Claire tillbaka med både frukt och några kokosnötter.

- Vad bra! sa jag. Var fick du tag i dem?
 - Frukterna hittade jag på en låg gren och kokosnötterna låg på marken.
 - Jaha, vad bra sa jag.
- Sen tog vi fram kniven till att skära hål i kokosnötterna.
- Jag vet! Sa jag. Vi går en upptäcktsfärd runt ön och kollar hur den ser ut.
 - Ja! sa Claire, bra ide.

Vi packade våra ryggsäckar med nödvändiga saker att ha med. När vi gick in i ön var det väldigt mycket stora träd med lite kokosnötter i. dem var gröna och långa. Det satt också färgglada papegojor i träden och så hörde vi att papegojorna gav ifrån sig ett konstigt ljud, som en kråka lät de ungefär. Och så hörde vi krabborna som knickade med sina klor längst strand kanten.

- Gud vad varmt det är! Sa Claire.
- Ja verkligen! Sa jag, jag behöver svalka mig.

Då ville jag och Claire gå och bada en stund vid strandkanten bara för att kyla ner oss lite. Sedan gick vi upp igen.

- Det var bättre! Sa jag. Efter badet klädde vi på oss igen.
- Claire skulle precis börja gå när jag hejdade henne och sa:

- Titta! En apa.
- Va?! Vart då? Sa Claire.
- I trädet, sa jag.
- Ja nu ser jag! sa Claire.

Apan var liten och ganska gullig faktiskt. Den satt längst uppe i palmen och pillade på en kokosnöt.

Plötsligt började apan klättra ner från palmen.

- AHH! Skrek jag.
- Ta det lugnt sa Claire, apan är inte farlig.

Den kom lite närmare mig och Claire. Jag som stod gömd bakom Claire blev nervös när den närmade oss. Men som tur var så nosade apan bara lite på Claires hand.

- Den var väl inte så farlig? Sa Claire.
- Nej, erkände jag.
- Nu går vi tillbaka till stranden sa Claire.
- Nej! sa jag. Kan vi inte kolla vad det finns mer på ön. Vi har ju inte kollat in krabbön ordentligt sa jag med ett leende på läpparna.
- Okej, vi kan kolla lite till, sa Claire

När vi gick längre in i ön blev det bara mer och mer skog. Det var faktiskt läskigt så mycket skog det blev. Sedan blev det lite mindre skog som tur var, men det växlade hela tiden.

- Aj! Skrek jag efter en stund.
 - Vad är det!? Sa Claire förvånande
 - Jag tror att jag trampade på något vasst, sa jag.
- Både jag och Claire tittade under min fot och där låg en gaffel.
- En gaffel!? Sa jag undrande.
 - Den kan ju faktiskt vara till användning sa jag.
 - Ja vi tar med den till lägret, sa Claire.

Vi började gå lite långsamt och försöka hitta tillbaka till stranden.

- Men vart är stranden? sa Claire förvirrande.
- Hum... jag kollade om vi hade någon kompass med oss men det hade vi inte. Jag började känna mig osäker och rädd men som tur var så skrek Claire till:
- Vänta nu ser jag den! sa hon.

Nu kände jag en lättnad spridas i min kropp Och mycket riktigt där var stranden. Vi kände oss nöjda och stolta över vad vi hade gjort den här dagen. Vi gick och lade oss under vår svala, sköna palm på lakanet och somnade snabbt efter en händelserik dag.

Kapitel 4 ön – Sjörövarna

Nu skulle jag säga att klockan var 10.00 på morgonen. Jag och Claire låg och solade nöjt på stranden. Jag tittade upp på den blåa himlen och kände att jag längtade efter mina småsyskon och min familj.

- Längtar du efter din familj Claire? frågade jag.

- Ja, det gör jag, sa Claire.

Vi låg där och drömde oss bort när plötsligt en pistol riktades mot mig och Claire. Jag ryktes till av skräck!

- Ge oss två saker ur er packning! Jag tror att ni har någonting som tillhör oss, sa en sjörövar med arg röst.

Det var många sjörövare som stod och omringade oss. Alla var svartklädda med pirathattar och svärd. Jag och Claire ställde oss upp skräckslagna men gjorde som de ville. För vi ville ju överleva.

- Vad ska vi ge bort? viskade jag.

- Han sa ni har någonting som inte tillhör er sa Claire. Så tänk till, vad har vi som tillhör de?

- Gaffeln! Som jag trampade på igår! sa jag upphetsat.

- Ja! Det måste ha varit deras! sa Claire.

Vi tog gaffeln ur vår packning och gav till sjörövarna.

- Vi skulle ha en sak till! sa sjörövaren som verkade vara "boss". Och då gav vi dem kastrullen.

- Så, nu har vi gett er två saker ur våran packning sa vi båda med lite modigare röst. Sjörövarna gav sig då till slut iväg.

- Skönt att de gick! Sa jag lättat.

- Ja, de var så fula och obehagliga sa Claire och skrattade. Vi var både rädda och arga efter vad som hade hänt.

- Men... jag är glad att vi överlevde!

- Ja, samma här sa Claire.

Efter lite småsnack om sjörövarattacken så gick jag och Claire in i djungeln igen. Vi brukade faktiskt göra det varje dag!

- FYY! Skrek Claire efter ett tag.

- Vadå? Frågade jag.

- Det är massor av tygstycken här sa Claire. De var mest svar-
ta.

Då kom jag på den briljanta iden att göra en flagga av tygstyck-
ena. Men jag frågade Claire först.

- Claire? Tycker du att vi ska göra en flagga av dem? Till
krabbön menar jag.

- Visst, men tror du att det kommer funka? Sa Claire.

- Ja om vi fixar till de lite sa jag.

Så då tog vi med de till stranden och fixade till dem. Men när
vi kom tillbaka från djungeln så upptäckte vi att det var en
slags mast som man hissade flaggor med där.

- Men!? Vart kom den ifrån? sa jag.

- Jag vet inte, sa Claire och kliade sig i håret.

- Den var i alla fall inte här förut sa jag.

- Där kan vi ju hissa vår flagga till Krabb-ön! Sa jag.

- Ja bra ide! sa Claire.

Vi hjälptes åt att hissa vår ganska fina flagga som vi hade fixat
till.

Den stod där bredvid vår palm. Det kunde vara bra om någon
kunde se den. Så vi kanske skulle bli räddade.

- Kan vi inte gå och lägga oss? Sa Claire klagande. Jag är
trött!!

- Ja, jag med.

Vi lade oss under palmen på lakanet. Jag låg och funderade en
stund innan jag somnade. ”konstigt att vi hittade en mast, gaf-
fel och idag tygstycken. Verkar som att piraterna var här in-
nan och kanske glömde några saker”.

- Claire? Tror du att...

Men Claire hade redan somnat.

- God natt mumlade jag till henne.

Kapitel 5 ön – Flotten

- Claire? Claire vakna! skrek jag.
- Vad är det? sa Claire och gäspade.
- Jag kan inte sova, sa jag stingsligt.
- Varför? Frågade Claire.
- Det känns som om någon tittar på oss hela tiden, sa jag .
- Men det är nog ingen, sa Claire.

Claire lade sig ner igen. Men jag satt fortfarande uppe jag tyckte att jag hörde någonting nu.

- Claire! Hörde du det?

Claire satte sig upp och lyssnade.

- Ja faktiskt, nu hör jag något som prasslar, sa Claire.
- Ja! Det var det som jag hörde, sa jag.

- Okej, jag går och hämtar ficklampan, sa Claire.

Vi smög och lyste med ficklampan tills vi fick syn på ett tält. Det var mörkt och ganska kallt ute. Vi tittade in i tältet men inga personer var där. Däremot fanns det en påse chips och några läskburkar där. Vi blev lite rädda och förvånade.

- Tänk om det har varit någon här innan, eller ännu värre det kanske är någon här, sa Claire.

- Det hoppas jag verkligen inte, sa jag.

Men trots att vi båda var rädda stannade vi ändå kvar i tältet. Det var bättre att sova här än att sova under palmen tyckte vi. Nästa morgon: Solen lyste in i tältet och jag bländades av de starka strålarna. Det verkade som att Claire också hade vaknat för nu låg hon ner och kisade med ögonen.

- Var är jag? stammade Claire.

- I ett tält, sa jag och flinade.

- Men hur kom vi hit? sa Claire.

- Minns du inte? Vi hittade ju ett tält igår natt. Så vi måste ha somnat här igår, sa jag.

- Mm, sa Claire och reste sig upp. Vi gick ut ur tältet och sträckte på oss.

- Linnea, jag tycker faktiskt att vi borde bli räddade snart, sa Claire argt. Jag orkar inte med det här längre! Jag vill hem till min sköna säng och jag vill ha pizza gnällde Claire.

- Ja, det är jobbigt sa jag. Jag vill också hem, men vi måste försöka bli räddade sa jag.

- Ja, men hur? frågade Claire.

- Vi har tur om det kommer ett flygplan uppe i luften, då kanske de ser flaggan och ser ön, sa jag.

- Ja, sa Claire.

- Men om det inte kommer något flygplan så kanske vi kan bygga en flotte? Sa jag.

- Ingen dum ide sa Claire. Men jag tror det är för riskabelt, jag menar, den kommer säkert att sjunka.

- Ja, det har du nog rätt i, sa jag.

Vi funderade sen på att ta flaggan uppe till någon hög plats, som t.ex. på ett berg. Så att någon kanske skulle upptäcka oss men att ta med masten skulle bli för tungt.

Plötsligt flög ett flygplan på himlen över oss. Fast vi trodde att det inte skulle komma något flygplan. Vi skrek och ropade allt vad vi kunde men flygplanet var för högt upp och såg oss tyvärr inte.

- Åh! Sa Claire. Vi kommer aldrig komma härifrån!

- Jo! säg inte så! Någon dag kommer vi att komma härifrån...

- Det ändå sättet att komma härifrån är att bygga en flotte sa jag.

- Men tänk om den går sönder?! Sa Claire. Jag sa ju till dig att det skulle vara för riskabelt.

- Ja men det är vårt ändå hopp, sa jag.

- Okej. Sa Claire till slut.

Vi gick in i den ”snåriga” djungeln för att försöka leta efter pinnar och plankor som vi kunde bygga flotten med. Men Claire hittade bara några enstaka pinnar.

- Claire!? Kom! Sa jag Efter ett tag.

- Har du hittat något? Sa Claire?

- Ja kolla, sa jag. Där låg en massa plankor och pinnar.

- Bra! sa Claire. Nu kan vi bygga flotten!

- Okej, vi hjälps åt att bära alla plankor och pinnar

- Men vi måste ha något att sätta ihop plankorna med, sa jag.

Då sprang Claire till en liten damm. Och hon letade efter något i dammen såg jag.

- Vad gör du? Skrek jag.

- Vänta, du ska få se sa Claire.

Hon kom tillbaka med gummiband.

- Vi kan ha de till att sätta fast plankorna med, sa hon.

- Ja! Bra sa jag. Men hur visste du liksom att de finns där och...

- Jo jag gick in i djungeln förut när du sov och då hittade jag bara gummibandet sa Claire.

- Det kanske var piraterna som glömde de också sa jag för mig själv.

- Jaja, vi måste börja bygga på flotten innan det blir mörkt sa jag.

- Japp, sa Claire.

Vi bärde plankorna till stranden och började bygga. Det var ganska svårt men vi lyckades. När den äntligen blev färdig så satte vi flotten i vattnet. Vi använde händerna till att komma fram.

- Det funkar! Sa jag.

- Ja! Skrek Claire tillbaka.

- Oj då sa Claire efter ett tag.

- Vadå? Frågade jag

- En bräda har lossnat! Sa Claire. Och hela flotten rasar ihop!

- Åh typiskt! Sa jag.

- Vi får simma tillbaka till stranden sa jag.

Vi hade glidit en bit ifrån stranden så när vi äntligen kom fram var vi helt slut!

- Ja, det funkade ju inte så bra sa jag.

- Nej, men det var värt ett försök, sa Claire.

Claire och jag var ledsna och besvikna efter händelsen men vi deppade inte så mycket över det.

- Nu måste vi nog sova, sa jag.

- Ja jag är trött sa Claire.

Och så somnade vi i tältet.

Kapitel 6 ön – Bråket

Det första jag gjorde på morgonen var att leta efter något som vi kunde äta till frukost. Claire sov fortfarande så jag ville överraska henne med en god frukost. Vi hade ju kämpat så hårt igår. Jag gick in i skogen och försökte hitta något vi kunde äta. Jag vet inte varför men jag kände mig otroligt sugen på gröt! Det tror jag nog Claire skulle gilla. Och plötsligt ser jag jord och en plantering av växter och en massa andra plantor. Jag ser efter om något går att äta och det finns faktiskt några utspridda frön på jorden. Jag plockade några frön Och gick tillbaka till stranden. På vägen tog jag två barkbitar att hälla gröten i. Fröna var ganska små och bruna, Jag hoppas att de gick att äta, och göra gröt på dem. Men när jag kom tillbaka till stranden så kom jag på att vi inte hade någon kastrull att koka fröna i. Vi hade ju gett den till piraterna. Jag fick helt enkelt ta barkbitarna och lägga fröna i dem. Och sedan hälla lite vatten i dem. Då kanske det blev lite godare i alla fall. Så då gjorde jag det.

- Claire? Vakna! Jag har gjort frukost till dig, sa jag vänligt.

Claire sov som en stock så jag skrek lite högre.

- Claire!

Claire satte sig upp och gäspade stort. Hon tittade på barkbitarna med fröna i och gav den en glad min.

- Har du fixat frukost till mig!?

- Nja, frukost och frukost sa jag. Det är barkbitar med vatten och frön som jag hittade.

Claire tog barkbiten och sörplade i sig. Men efter några sekunder spottade hon genast ut det.

- Det var det värsta jag någonsin har ätit! skrek Claire.

Jag blev förvånad och sårad men mest arg!

- Hur kan du bara säga så till mig! här har jag hållit på hela morgonen och du tackar mig genom att säga att min gröt är äcklig!?

- Jamen du kunde ju kokat gröten! sa Claire irriterat.

- Nej för vi hade ingen kastrull! sa jag. Vi gav den ju till sjörövarna.

- Men den var i alla fall äcklig, sa Claire

- Men var nöjd med det du får! sa jag.

- Det är iallafall mat! Var glad att jag har ordnat det!

Jag och Claire började slåss och sparka på varandra. När Claire precis skulle drämma till en hård spark på mitt ben skriker jag:

- STOPP! Det här går inte längre. Om vi ska klara det här så måste vi hålla ihop.

- Ja du har rätt. Vi håller ju på som småbarn. Vi måste hålla ihop.

Jag och Claire kom på att vi skulle sätta upp ordningsregler så att det här inte inträffar igen. Så här lyder reglerna:

- Inte slåss
- Vara snälla mot varandra
- Vara tacksam för det den andra har ordnat
- Samarbeta och hjälpa varandra
- Inte säga taskiga kommentarer

Jag och Claire tyckte att det var bra regler. Vi kramade om varandra och sa förlåt och sen hade vi en liten fest! Vi sjöng och dansade tills vi blev alldeles slut! Vi uppträdde för varandra på stranden och så fick den andre vara domare och ge poäng. Vi tog vatten ur dammen och hällde det i barkbitar och åt var sitt äpple. Sen dansade vi hela natten lång!

Kapitel 7 ön – En söt liten vän

Jag vaknade nästa morgon av att någon kittlade mig i ansiktet.

- Claire, sluta!

- Det är inte jag, sa Claire.

Jag öppnade mina ögon och på min panna satt en apa! Svan-
sen kittlades på min panna och jag gav mig ifrån ett skrik!

- Ah! skrek jag. Apan klättrade ner från mig.

- Men vänta, sa Claire. Det är ju den apan vi såg för några da-
gar sen. Du vet den du blev så rädd för! sa Claire och flinade.

- Jag blev inte alls rädd! Okej, kanske lite då sa jag.

Claire tog upp apan i sin famn och började kela med den.

- Kolla! Sa hon. Inte alls farlig. Det kan bli vårt husdjur!

Jag höll med om att den var gullig. Det såg ut som en liten
apunge.

- Okej! Du får bli vårt lilla husdjur. Du verkar ju vara snäll!
Sa jag.

- Ohoh! sa apan.

Jag och Claire skrattade.

- Så vad ska vi kalla den? Frågade jag. Den måste väl ha ett
namn?

- Ja! Det är klart den ska ha ett namn! Sa Claire. Vad tycker
du den ska heta? frågade Claire mig.

- Ingen aning men kanske Penny, sa jag.

- Ja, kanske sa Claire. Det är faktiskt ett ganska fint namn! Sa
Claire.

- Ja, då säger vi så, du får heta Penny! sa jag glatt.

Efter ett tag gick vi in i skogen.

- Kom nu Penny! sa jag. Penny kom direkt efter oss och jag
märkte att hon var väldigt lydig.

- Vad ska vi mata Penny med? Frågade jag.

- Jag vet inte. Men när vi såg henne sist så klättrade hon upp i en palm och tog kokosnötter. Så kokosnötter kanske hon vill ha, sa jag.

- Bra ide! sa Claire.

Vi försökte kommunicera med Penny och pekade upp mot palmen där det fanns kokosnötter. Penny började klättra upp mot palmen. Hon förstod faktiskt vad vad vi menade. Hon kastade ner några kokosnötter mot marken till oss. Och försiktigt klättrade hon ner igen. Bara för att vara en unge så är Penny riktigt bra!

Vi bärde kokosnötterna till stranden. Sedan gjorde vi hål i de med kniven.. Penny satte sig i mitt knä och jag matade henne med mjölken. Det kändes som att ha en riktig bäbis i famnen. Men vi kan säga att Penny nästan är som våran bäbis.

- Får jag mata nu? sa Claire,

- Ja, snart sa jag.

- Men du har faktiskt fått mata jättelänge, sa Claire

- Ja okej då, sa jag till slut.

Jag gav Penny och kokosnöten till Claire. Penny låg i Claires knä lika fint som hon hade gjort i mitt knä. Jag gillade verkligen Penny. Det var därför jag inte ville låta Claire mata henne. Det var så mysigt att ha henne i mitt knä. Jag hade nog drömt mig bort en stund för när Claire plötsligt ruskade till mig föll jag baklänges på den mjuka sanden.

- Oj! Gick det bra? Sa Claire

- Ja men vad var det du ville? Frågade jag.

- Jag tror inte att Penny mår så bra. Hör du hur hon gnyr? sa Claire. Jag gick närmare och lyssnade.

- Oj! Vad har hänt? sa jag.

- Jag vet inte. Jag matade Penny med kokosnöten och Penny fick i sig mjölken men en stund började hon gny och verkade konstig, sa Claire.

- Det kanske är mjölken, sa jag.

- Tänk om hon är allergisk!?! sa Claire.

Jag tog upp Penny och försökte lugna henne men hon fortsatte att gnälla.

- Så ja, Penny sa jag.

Men inget fungerade. Plötsligt kände jag något klibbigt på min tröja. Det var spy. Penny hade kräkts på mig!

- FYY! skrek jag. Jag sprang till dammen och tvättade bort det.

När jag kom tillbaka verkade Penny må bra igen.

- Nu har hon slutat gnälla sa Claire

- Jag tror det var mjölken som gjorde Penny dålig i magen, sa Jag.

- Inga fler kokosnötter för dig något mer, sa Claire.
- Penny är ju bara en liten unge, hon är känslig och vi måste vara mer försiktiga när vi ger något till Penny, sa jag.
- Ja, du har rätt sa Claire.

Vi tog en barkbit med lite vatten i och Penny surplade i sig det. Nu verkade hon må bra igen.

Nästa morgon var jag den enda som var vaken. Penny hade sovit i tältet med oss. Jag väckte Claire och Penny. Jag frågade Claire om vi skulle försöka lära Penny ett trix och Claire tyckte det lät kul. Alla tre gick ut ur tältet.

- Vi kan försöka lära henne att snurra runt! Föreslog jag.
- Ja! Men då behöver vi något att ha som belöning sa Claire.
- Kanske en banan? Sa jag.
- Ja det brukar ju apor gilla, sa Claire.

Vi gick in i skogen. Penny klättrade upp i palmen och kastade ner några bananer. Det är perfekt att ha Penny när vi inte kan klättra upp i och slänga ner frukt och kokosnötter. Då är Penny jättebra att ha!

Vi gick tillbaka till stranden och försökte lära Penny att snurra runt. Det gick sådär. Claire testade att snurra runt fingret så att Penny skulle följa efter. Men hon stod bara still och tittade på bananerna som vi hade lagt åt sidan. Då kom jag på att

istället för att göra med fingret så kan man ta en banan och snurra runt! När vi gjorde det så följde hon efter den.

- Bra Penny! Sa jag och Claire i kör.

Som belöning fick alla tre var sin banan.

Kapitel 8 ön – En annan ö

Nästa morgon vaknar jag och Claire ungefär samtidigt. Penny sov ute i djungeln. Vi har bestämt att Penny är redo att klara sig själv. Hon är duktig och har sina apväänner i djungeln. Jag sköljer mitt ansikte i sjön och kollar ut mot havet. När jag tittar längre bort så upptäcker jag en ö inte långt härifrån.

- Claire titta! Jag ser en ö! och den är inte långt härifrån.

- Vart? Frågade Claire.

- Där, sa jag och pekade.

- Ja! Nu ser jag, sa Claire.

- Ska vi åka dit? frågade jag.

- Vad skulle det vara bra för? sa Claire lite misstänksamt.

- Bara kolla hur den ser ut och om det finns något där. Det kan vara kul! Sa jag.

- Okej, sa Claire lite gladare.

- Men Hur ska vi ta oss dit? Frågade Claire.

- Tunnan! Sa jag.

- Tunnan? Vad menar du? Frågade Claire.

- Jo, vi kan flyta på tunnan till den andra ön. Tunnan som vi kom hit med, sa jag.

- Den hade jag nästan glömt bort! Sa Claire.

- Det var faktiskt tunnan som räddade våra liv, sa jag.

- Ja, sa Claire.

Tunnan låg längs strandkanten och guppade mellan vågorna. Vi tog upp den men den luktade inte direkt gott. Vi satte den i vattnet och den flöt lika bra som den hade gjort förut. Vi sparkade med benen i vattnet men vilade också ibland. Vi såg fina fiskar och vattnet var inte lika kallt. Det som var dåligt var att vi blev Våldigt blöta för vågorna skvätte på oss våldigt mycket. När vi var framme vid ön så upptäckte vi direkt att den här ön inte var ett dugg lik "Krabb-ön". Det var inte så mycket träd och det fanns inga frukter eller någonting.

- Läskigt ställe, sa Claire.

- Ja, stammade jag.

Vi gick runt på ön . Jag och Claire tyckte den var läskig.
Krabb-ön var mycket trevligare och full av djur och växter.

- Titta! Sa Claire. En slant!

Claire tog upp den men efter ett tag var hon inne i ett nät! Det var en fälla! Hon drogs upp i ett träd i nätet och dinglade där.

- Hjälp! skrek hon.

Jag bara stod och gapade. Jag visste inte vad jag skulle göra.

- Ta det lugnt Claire! Jag ska få ut dig därifrån!

Fast egentligen visste jag inte vad jag skulle ta mig till. Jag tittade mig omkring för att försöka hitta något. Då såg jag en överlägsen kniv. Jag sprang och tog den. Jag försökte skära bort Nätet och hoppade upp. Men det gick inte. Nu började Claire gråta.

- Vad är det Claire? sa jag.

- Jag är rädd, sa Hon med gråten i halsen.

- Jag förstår det men jag måste försöka få ut dig därifrån, Försök att gunga ner dig sa jag.

- Det går inte! sa hon förtvivlat.

Sedan bestämde jag mig för att klättra upp i trädet och rädda Claire.

- Jag kommer upp nu, sa jag.

Claire såg lite gladare ut nu. Jag tog tag i en gren och fick ett ganska bra grepp. Jag klättrade upp och väl framme vid toppen skar jag i nätet. Claire föll ner med en duns i marken.

- AJ! skrek hon.

- Vi klarade det! sa jag och hoppade ner.

- Tack för att du räddade mig, sa Claire lättat.

Jag nickade till svar.

- Nu tycker jag att vi åker tillbaka till krabb-ön sa jag.

- Ja, det gör vi sa Claire.

Vi tittade efter tunnan men den hade flutit iväg någonstans på havet så vi fick simma tillbaka till Krabb-ön. Det var jobbigt och vi blev väldigt våta. Det skvätte vågor på oss och jag fick säker tre kallsupar.

Efter vår lilla simtur var vi äntligen framme vid våran ö krabb-ön.

Sedan gick vi och la oss i tältet efter en jobbig dag.

Kapitel 9 ön - En okänd vän

Nästa morgon känner jag hur jag har svettats i lakanet. Jag hade drömt en mardröm. Jag kommer inte ihåg drömmen men den var läskig. Jag väcker Claire och hon hade också haft en mardröm.

Vi går ut ur tältet och sköljer ansiktet med lite kallt vatten. När vi vänder oss om ser vi en flicka som står och tittar på oss. Hon hade blont hår, en röd sliten klänning och blåa ögon. Jag och Claire blev rädda.

- Vem är du? frågade Claire.
- Jag heter Lina, sa Flickan som verkade vara i våran ålder.
- Jag var med på båten som sjönk, sa hon tyst. Jag blev strand-satt här.
- Det blev vi med, sa jag.
- Vi har bott i ett tält, sa Claire.
- Jag kom bort från min mamma. Och sen såg jag den här ön och simmade hit, sa hon.

- Men du kan få bo hos oss i tältet, sa jag.
- Tack, sa hon.

Vi gick runt på ön. Claire och jag berättade att vi hade döpt ön till krabb-ön. Hon berättade lite om sig själv och vi blev hennes kompis. Hon sa också att hon ville komma härifrån och det ville ju vi också. Sedan kom Lina på en ide!

- Jag har en spegel i min ryggsäck. Vi kan lägga den på typ en sten och ha riktad mot himlen. Och om det kommer ett flygplan så kanske de ser ljuset och ser ön! sa Lina.
- Ja! perfekt, sa jag.
- Det kan vara bra att lägga ut sos stenar också, sa Claire.
- Ja gör det, sa jag. Jag hänger med Lina.
- Okej, vi ses sa Claire.

När jag och Lina var tillbaka var Claire nästan klar med stenarna. Vi hjälpte henne med det sista.

- Då var vi klara med det, sa Claire.
- Vi behöver bara lägga spegeln på en sten, sa Lina.
- Där! sa jag och pekade.
- Ja, den blir bra, sa Lina.

När vi var klara med allt gick alla tre och la sig i tältet. Godnatt, sa Lina till oss.

Kapitel 10 - Nu eller aldrig

Jag vakande nästa morgon av ett bullrande ljud utanför tältet. Jag gick ut och kollade. Där ute stod helikoptrar och människor. Jag kunde inte tro mina ögon!

- Lina, Claire! vakna! sa jag upphetsat.
- Vad är det? sa de och gäspade.
- Kom! sa jag och drog med de.

När de fick syn på det stod de först stilla och gapade. Men sedan började de skrika.

- Jag kan inte fatta det! sa Claire.
- Men hur gick det här till? sa Lina.
- Jag har ingen aning sa jag.

Plötsligt kom det fram en man i en svart uniform och började ställa en massa frågor till oss.

- Var det ni som lagt ut spegeln och stenarna? sa han.
- Ja, det var vi sa jag.
- Det var tur att ni gjorde det, sa han då. Vi såg nämligen det

som tur var. Annars hade ni blivit kvar här för alltid.

- Hur länge har ni varit här på ön? frågade han.

Alla tre tittade på varandra.

- Alltså, jag och Claire mötte Lina igår men jag och Claire har varit här...

Nu blev jag orolig. Jag visste inte ens hur länge vi hade varit på ön.

- En vecka ungefär, sa Claire till slut.

Mannen nickade och antecknade på ett block.

- Era föräldrar är oroliga för er så hoppa in i helikoptern så får ni åka hem nu, sa mannen.

Jag tittade på Lina och Claire.

- Vi måste bara göra en sak först, sa Claire.

Lina och Claire följde efter mig. Vi gick in i skogen och sa farväl till Krabb-ön.

- Jag kommer faktiskt sakna den här ön lite, sa jag.
- Jag med, sa Claire.

Lina instämde.

När vi kom tillbaka verkade det vara dax att åka. Vi tog våra saker och satte oss i helikoptern. Jag tittade ut i fönstret för att få se Krabb-ön en sista gång. Jag var glad att få komma hem! men samtidigt kommer jag sakna Krabb-ön. När helikop-

tern var redo att lyfta kände jag hur det pirrade i min mage. Jag längtade efter att få träffa min familj igen! Lina och Claire ville också hem till sin familj.

Det tog ungefär 2 timmar att åka till flygplatsen. När vi landade sprang hela min familj fram till mig och kramade nästan ihjäl mig! Linas och Claires familj var också där och sprang fram till dem.

Mamma hade tårar i ögonen när hon pratade.

- Lilla gumman, vi har varit så oroliga! vi fick reda på att ni hade blivit strandsatta idag! hur har det gått och vad har ni gjort? har ni klarat er bra?

- Det är en lång historia sa jag och skrattade.

Slut! Av: Ebba Laurin